

Преди кафето да изстине. Нови истории от кафенето

Тошиказу Кавагучи

Ако можете да се върнете в миналото, с кого бихте искали да се срещнете?

Готаро Чиба беше лъгал гъщеря си в продължение на двайсет и две години.

Романистът Фьодор Достоевски е написал някога: „Най-трудното в живота е да живееш и да не лъжеш“.

Хората лъжат по различни причини. Някои го правят, за да представят себе си в по-интересна или поблагоприятна светлина; други – за да измамат някого. Лъжите могат да наранят, но и да ти спасят кожата. Ала независимо от причините онзи, който изрича лъжа, найчесто след това съжалява.

Дилемата на Готаро беше от този род. Лъжата, която бе казал, го измъчваше. Мърморейки си: „Никога не съм искал да лъжа за това“, той крачеше напред-назад пред кафенето, предлагащо на клиентите възможността да се върнат назад във времето.

Кафенето беше на десетина минути пеша от метростанция „Джимбочо“ в центъра на Токио. Разположено на тясна странична уличка в район, изпълнен предимно с офис сгради, то бе обозначено с малка табела, на която беше изписано името му – „Фуникули-фуникула“. Намираше се в подземие, така че, ако я нямаше тази табела, хората щяха да минават покрай него, без да го забележат.

Готаро слезе по стълбите и стигна до врата, украсена с резба. Все още мърморейки си, той поклати глава, обърна се кръгом и започна да се изкачва обратно. Но после изведнъж се спря със замислено изражение. Известно време се колебаеше, като ту се качваше, ту слизаше.

– Защо да не обмислите това, след като влезете? – каза внезапно един глас. Стреснат, Готаро се обърна и видя гребна жена, застанала зад гърба му. Върху бялата си риза тя носеше черно елече и бариста престилка. Той веднага разбра, че е сервитьорка в кафенето.

– О, да, добре...

Докато Готаро се мъчеше да намери думи, за да отговори, жената мина покрай него и бързо слезе по стълбите.

Дзън-гзън

Звукът на камбанката се разнесе във въздуха, когато тя влезе в кафенето. Не го беше принудила насила, но Готаро отново слезе по стълбите. Усети как го обзема странно спокойствие, сякаш стаеното в сърцето му се е разкрило пред света.

Беше крачил напред-назад, защото нямаше как да е сигурен, че това кафене всъщност е кафенето, „където можеш да се върнеш в миналото“. Бе дошъл тук, повярвал в тази история, но ако слухът, който беше споделил с него старият му приятел, бе пълна измишльотина, след малко той щеше да се превърне в един много смутен клиент.

Макар и пътуването назад във времето да беше наистина възможно, бе чул, че има някои досадни условия, които трябва да се спазват. Едно от тях беше, че докато си в миналото, не можеш да направиш нищо, което да промени настоящето, независимо колко усърдно се опитваш.

Когато Готаро за първи път чу това, се запита: „Щом не можеш да промениш нищо, защо някой би поускал да се върне в миналото?“.

Въпреки това сега той стоеше пред вратата на кафенето и си мислеше: „Все пак искам да се върна“.

Дали жената преди малко беше прочела мислите му? Сигурно обичайното, което да се каже в такава ситуация, би било: „Искате ли да влезете? Моля, чувствайте се добре дошли“.

Но тя беше казала: „Защо да не обмислите това, след като влезете?“. Може би бе имала предвид: „Да, можете да се върнете в миналото, но защо първо не влезете и после да решите дали искате или не?“.

По-голямата загадка беше как жената би могла да знае защо е дошъл. Все пак той усети проблясък на надежда. Ненатрапчивата ѝ забележка бе спусъкът, който му

помогна да вземе решение. Протегна ръка, завъртя гръжката и отвори вратата.

Дзън-дзън

Той влезе в кафенето, където се предполагаше, че може да се пътува назад във времето. Готаро Чиба, петдесет и една годишен, беше с мощно телосложение и нищо чудно, при положение че е бил член на ръгби клуб в гимназията и в университета. Дори и сега той носеше костюм с размер XXL.

Живееше с дъщеря си Харука, която тази година щеше да навърши двайсет и три. Беше я отгледал сам. Тя бе израснала с обяснението: „Майка ти почина от болест, когато ти беше малка“. Готаро управляваше ресторант „Камия“, скромно заведение в град Хачиоджи в рамките на токийския мегаполис. Там се сервираха ястия с ориз, супи и гарнитур, а Харука му помагаше.

След като влезе в кафенето през двуметровата гървена врата, той трябваше да мине през малко антре. Право пред него беше вратата на тоалетната, а в средата на стената вдясно – входът към кафенето. Когато пристъпи вътре, той видя жена, седнала на един от столовете на бара. Тя веднага извика:

– Казу... клиент!

До нея седеше момче, изглеждащо в начална училищна възраст. На масата в дъното забеляза жена с бледа кожа, облечена в бяла рокля с къс ръкав. Напълно лишена от интерес към околния свят, тя тихо и кротко четеше книга.

– Сервитьорката току-що се върна от пазаруване, така че защо не седнеш? Скоро ще се появи.
Явно не я беше много грижа за формалностите, говореше с Готаро небрежно, сякаш ѝ беше познат. Изглежда, бе редовна клиентка на кафенето.

Вместо да отговори, той просто кимна леко в знак на благодарност. Усещаше, че жената го гледа с изражение, което сякаш казваше: „Можеш да ме питаш каквото искаш за

това кафене“. Но той реши да се престори, че не е забелязал, и седна на масата най-близо до входа.

Огледа се. Имаше три големи старинни стенни часовника, високи от пода до тавана. Леко въртящият се вентилатор бе монтиран на мястото, на което се пресичаха две дървени греди. Мазилката на стените беше с жълтеникаво-кафяв цвят, напомнящ кинако, с помътняла от времето патина – помещението изглеждаше много старо, – разпростряла се върху всяка повърхност. Тъй като кафенето беше без прозорци, осветено само от покрити с абажури лампи, висящи от тавана, вътре бе доста тъмно. Цялото осветление беше в цвят сепия.

– Здравейте, добре дошли!

Жената, която го бе заговорила на стълбите, се появи от задната стая и постави пред него чаша вода.

Името ѝ беше Казу Токита. Косата ѝ, дълга до раменете, бе вързана на опашка, а върху бялата риза с черна папийонка носеше черно елече и бариста престилка. Казу беше сервитьорка във „Фуникули-фуникула“. Лицето ѝ бе хубаво, с тесни бадемовидни очи, но в него нямаше нищо забележително, което да остави впечатление. Ако след като сте я срещнали, затворите очи и се опитате да си спомните чертите ѝ, нищо няма да ви дойде наум. Тя беше от онези хора, които лесно се сливат с тълпата. Тази година щеше да навърши двайсет и девет.

– Ааа... ами... Това ли е мястото... където тъъ...

Готаро нямаше никаква представа как да подхване темата за връщането в миналото.

Казу наблюдаваше спокойно объркването му. Тя се обърна към кухнята и попита:

– В кой момент искате да се върнете?

От кухнята идваше звук от кафе, бълбукащо в сифона.

Тази сервитьорка сигурно е четец на мисли...

Лекият аромат на кафе, който започна да се разнася из помещението, съживи спомена му за онзи ден.